

Η εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Με την δέουσα εκκλησιαστική λαμπρότητα και σύμφωνα με την τάξη του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων τιμήθηκε η εορτή της Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού στον Πανίερο Ναό της Αναστάσεως.

Της Θείας Λειτουργίας και της λιτανείας που ακολούθησε προεξήρχε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων **κ.κ. Θεόφιλος**.

Αναλυτικά το ανακοινωθέν της Αρχιεπισκοπής:

Τό Σάββατον, 14ην/27ην Σεπτεμβρίου 2025, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτή τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Κατά τήν ἑορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναμνησκει τό γεγονός τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μετά τήν εὕρεσιν αὐτοῦ ὀπισθεν τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων Μακαρίου καί τῆς ἁγίας Ἑλένης κατά τήν ἑορτήν τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τό 336 μ.Χ.

Διά τήν ἑορτήν ταύτην ἐτελέσθη:

Α) Ἀφ' ἑσπέρας Μέγας Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου, μετὰ προϋπαντήσεως καί θυμιάματος εἰς τήν Ἁγίαν Ἀποκαθήλωσιν, προσκυνήσεως εἰς τόν Ἅγιον Τάφον, προσκυνήσεως εἰς τόν Γολγοθᾶν, θυμιάματος ἀνά τά προσκυνήματα, Ἀνοιξανταρίων, Μεγάλης Εἰσόδου καί Ἄρτοκλασίας.

Μετά τήν Ἀπόλυσιν τοῦ Ἑσπερινοῦ ἡ Πατριαρχική Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα.

Β) Θεία Λειτουργία ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς, εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου Γ' , συλλειτουργούντων τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου: Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Λύδδης κ. Δημητρίου, Πέλλης κ. Φιλουμένου καί Καττάρων κ. Ἀριστοβούλου. Μετ' αὐτῶν συνελειτούργησε πλειάς Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομόναχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, καί οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Πατριαρχείων τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, Ρωσίας ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Βασιανός καί Ρουμανίας ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰωάννης, πολλοί Ἱερεῖς ἐκ Ρωσίας, Ρουμανίας καί Σερβίας, Ἀγιοταφιτῶν Ἱεροδιακόνων καί τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου, ψαλλούσης Βυζαντινῆς χορωδίας ἑλληνιστί ὑπό τόν Πρωτοψάλτην τοῦ Ναοῦ διάκονον π. Εὐστάθιον καί μετέχοντος ἐν χαρᾷ καί κατανύξει πλήθους προσκυνητῶν.

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θ. Λειτουργίας ἐξεκίνησεν ἡ λιτανεία ἀπό τοῦ Καθολικοῦ, πορευθεῖσα ἀριστερά καί διελθοῦσα διά τῆς Ἁγίας Ἀποκαθηλώσεως, κατῆλθεν εἰς

τό παρεκκλήσιον τῆς Ἀγίας Ἑλένης, τοῦ ἐν χρήσει ὑπό τῶν Ἀρμενίων. Ἐνταῦθα, τοῦ Μακαριωτάτου φέροντος ἐπὶ κεφαλῆς τόν Τίμιον Σταυρόν καί ἱσταμένου πρό τῶν βημοθήρων τοῦ παρεκκλησίου, οἱ διάκονοι ἐθυμίασαν τό Ἱερόν Βῆμα καί τό Θρονίον τῆς Ἀγίας Ἑλένης. Ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε χώραν ἡ τελετή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τό Σπήλαιον τῆς Εὐρέσεως αὐτοῦ καί εἰς τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἐν ᾧ Ἱεροψάλται ἔψαλλον τό «Σῶσον Κύριε τόν λαόν Σου», τό «ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως» καί «τόν Σταυρόν Σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα».

Ἐν συνεχείᾳ ἡ λιτανεῖα ἀνελθοῦσα κατηυθύνθη δεξιὰ καί περιήχθη τρίς πρός τόν Πανάγιον Τάφον καί ἀνῆλθεν εἰς τόν Γολγοθᾶν, ἔνθα ἐγένετο καί πάλιν ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπό τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς τοῦ Γολγοθᾶ πρός τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

Τέλος, ἔλαβε χώραν διά τῶν βαθμίδων τοῦ Γολγοθᾶ ἡ κάθοδος εἰς τό Ἱερόν Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ καί ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀνοδος εἰς τά Πατριαρχεῖα. Ἐνταῦθα, ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἔξηφάνισται, ἡ φθορὰ καὶ κατήργηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καὶ

ὕψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια. Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος».

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοὶ ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν Παγκόσμιον Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Διό καὶ Ἡμεῖς μετὰ τῆς Γεραῆς Ἀγιοταφικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος ἐτελέσαμεν Πατριαρχικὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, ἐν τῷ τόπῳ δὴλονότι τῆς σταυρώσεως, τῆς τριημέρου ταφῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

«Εἰς τὸν τόπον τὸν λεγόμενον Γολγοθᾶν, ὃ ἐστὶ λεγόμενος Κρανίου τόπος» (Ματθ. 27,33) ἔλαβε χώραν τὸ σταυρικὸν πάθος τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ φυσικὸν μαρτύριον καὶ ἀδιάψευστον ὁρόσημον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Καὶ τοῦτο διότι, διὰ τοῦ εὐλογημένου ξύλου τοῦ Σταυροῦ γέγονεν ἡ αἰώνιος δικαιοσύνη, ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει τοῦτο ὁ ὕμνωδός λέγων: «κατάρα λέλυται, καταδίκης δικαίας, ἀδίκῳ δίκη τοῦ δικαίου κατακριθέντος· ξύλῳ γὰρ ἔδει τὸ ξύλον ἰάσασθαι, καὶ πάθει τοῦ ἀπαθοῦς, τὰ ἐν ξύλῳ λῦσαι πάθη τοῦ κατακρίτου».

Κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον ὁ Τίμιος Σταυρός εἶναι ἡ δύναμις, ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ ἀήττητον τρόπαιον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν πιστῶν, διό καὶ κηρύττει λέγων: «Ὁ λόγος γὰρ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δε σωζομένοις δύναμις Θεοῦ ἐστὶ», (Α΄ Κορ. 1, 23-24).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Λόγος τοῦ Σταυροῦ, δηλαδή τὸ περὶ τοῦ Σταυροῦ κήρυγμα εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα καὶ ταυτοχρόνως ἡ φανέρωσις τοῦ ἀπωτάτου σκοποῦ τοῦ ἀκαταλήπτου ὄντος μυστηρίου τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας, τοῦ Εὐαγγελικοῦ δηλονότι ρήματος: «Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν», (Ἰωάν. 1,14).

Ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν θεσπέσιος Παῦλος, δεικνύων τήν ταλαίπωρον κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀρνούμενου ἀφ' ἑνός μὲν, τήν ἐκ τῆς ἁμαρτίας προκληθεῖσαν πτῶσιν καὶ φθοράν αὐτοῦ καί ἀφ' ἑτέρου δέ, τόν θανάσιμον ἐχθρόν καί πολέμιον αὐτοῦ, τόν διάβολον, ἐπικαλεῖται τόν «Λόγον τοῦ Σταυροῦ», ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἐσταυρωμένος Χριστός ἀπεγύμνωσεν τόν διάβολον ἀπὸ τήν δύναμιν αὐτοῦ καί κατέλυσεν τό κράτος αὐτοῦ, διὰ νά διακηρύξη λέγων: «Ταλαίπωρος ἐγώ ἄνθρωπος! Τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου»; (Ρωμ. 7,24).

Ὁ Τίμιος Σταυρός, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη τό ὄργανον τῆς θυσίας ὑπέρ τοῦ ὑψίστου ἀγαθοῦ τῆς δικαιοσύνης, τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μένει εἰς τόν αἰῶνα (Πρβλ. Β' Κορ. 9,9) μᾶς καλεῖ νά ἀποφύγωμεν κατὰ τον Ἀπόστολον Πέτρον τά μιάσματα τοῦ κόσμου ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Β' Πέτρ. 2,20).

Ἡμεῖς δέ, οἱ τιμῶντες καί προσκυνοῦντες, τό σωτήριον ξύλον τοῦ σταυροῦ δι' οὗ ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ἤρθημεν, εἴπωμεν μετὰ τοῦ θείου Παύλου: «ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγώ τῷ κόσμῳ», (Γαλ. 6,14).

Ἐτη πολλά εὐλογημένα καὶ εἰρηνικά. Ἀμήν».

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τά σέβη τῶν ἱερέων καί τῶν προσκυνητῶν καί διένειμε Πατριαρχικάς εὐλογίας.

